

Arrest

nr. 261 302 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 22 februari 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker uit in zijn verzoekschrift de vrees te worden vermoord door F. L. en E. H., twee beruchte drugdealers die banden hebben met de autoriteiten en met criminele figuren uit het misdaadmilieu. Toen hij in 2018 weigerde om voor hun rekening drugs te verkopen, zo betoogt hij verder, werd hij het mikpunt van afpersingen en bedreigingen en hun macht werd hem pas echt duidelijk toen hij vaststelde dat de agenten, die hij als corrupt bestempelt, ondanks meerdere klachten die hij indiende geen gevolg gaven aan zijn vraag.

Verzoeker geeft op uitgebreide wijze zijn visie op het gebeurde, hij citeert uit de verklaringen en hij meent dat zijn persoonlijke problemen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) ten onrechte worden geringschat en de door hem gekende moeilijkheden fout worden ingeschat. Hij betoogt tevens onder meer dat uit zijn persoonlijk onderhoud duidelijk is gebleken dat hij op een overtuigende en doorleefde manier over de vervolgingsfeiten heeft verteld en hij benadrukt dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met F. L. en E. H. wel degelijk eerlijk waren, bewijzen dat hij in Albanië steeds in onveiligheid zal leven en dat hij in de oprechte overtuiging verkeerde dat een vertrek uit Albanië de enige optie was voor zijn eigen veiligheid.

Verzoeker komt derhalve in wezen niet verder dan het beweren van het tegendeel waarbij hij op generlei wijze ingaat op de concrete en gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal, laat staan dat hij er een aannemelijke verklaring voor biedt. Hierdoor en door een algemeen betoog te voeren waarin hij onder meer poneert dat de door het Commissariaat-generaal geciteerde

tegenstrijdigheden niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van huidig verzoek, dat de toelichting die hij gaf wanneer hem om meer uitleg werd gevraagd over bepaalde onderdelen wel degelijk aannemelijk was en niet a priori ongeloofwaardig, en dat de hoeveelheid verklaringen die wel aannemelijk en eensluidend waren, “in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkel onderdelen, niet waren”, overstijgen, minimaliseert verzoeker ten onrechte het vastgestelde, minstens slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing echter vooreerst met verwijzing naar verzoekers verklaringen op pertinente wijze vast dat zijn houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Hieruit blijkt immers dat hij voor zijn aankomst in België eerst gedurende twee of drie maanden in Frankrijk en vervolgens gedurende twee maanden in Italië verbleef zonder daar om internationale bescherming te verzoeken, evenals dat verzoeker herhaaldelijk naar Montenegro vertrok om daar te werken en dat hij na zijn verblijf in het buitenland telkens op vrijwillige basis naar Albanië terugkeerde. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers houding en het feit dat hij ‘kiest’ waar hij internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij opmerkt dat het gegeven dat verzoeker deze verplaatsingen bovendien probeerde te verbergen voor het Commissariaat-generaal zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondergraaft en dat verzoekers herhaaldelijke verplaatsingen naar Montenegro ook ernstige vragen oproepen in verband met zijn verklaring in Albanië gedurende een of twee jaar ondergedoken geleefd te hebben in zijn eigen huis.

De commissaris-generaal stelt verder op gemotiveerde wijze verscheidene tegenstrijdigheden vast in verzoekers verklaringen en trekt hieruit pertinente besluiten aangaande verzoekers relaas: “U stelde in dit verband dat u na het incident met F. L. en E. H. uw huis nooit verliet. Boodschappen werden gedaan door een buurman en u ging zelfs niet naar buiten om te werken (NPO, p. 14). Deze verklaringen staan evenwel in fel contrast met uw herhaaldelijke verplaatsingen naar Montenegro (cf. supra). Bovendien is uw stelling dat u uw huis nooit verliet, ook strijdig met uw eerdere verklaring dat u tot aan uw vertrek uit Albanië werkzaam was als schilder (NPO, p. 5). U moest als schilder immers vaak buitenshuis zijn (NPO, p. 18). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid, paste u plots uw verklaring aan. U stelde ditmaal dat u na het incident met F. en E. niet meer werkte als schilder (NPO, p. 18). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. Voorgaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van uw stelling de laatste jaren voor uw vertrek uit Albanië ondergedoken geleefd te hebben volledig onderuit.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring gedurende een of twee jaar ondergedoken geleefd te hebben in Albanië, dient ook ernstig getwijfeld te worden aan uw bewering door F. L. en E. H. met de dood bedreigd geweest te zijn. Het was immers omwille van deze bedreigingen dat u besloot om niet meer buiten te komen. Bovendien legde u in verband met deze bedreigingen door F. L. en E. H. verder weinig geloofwaardige verklaringen af.

Er dienen in verband met deze bedreigingen enkele belangrijke tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen de verklaringen die u liet optekenen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en de verklaring die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat F. L. en E. H. na uw klacht werden aangehouden door de Albanese politie en de volgende dag werden vrijgelaten (NPO, p. 11). Op de DVZ daarentegen verklaarde u daarentegen dat F. en E. helemaal niet werden aangehouden na uw klacht (verklaring CGVS, d.d. 16 december 2020, vraag 3.5). Daarnaast verklaarde u op het CGVS dat u klacht indiende bij de politie nadat u door F. en E. bedreigd werd (NPO, p. 11), terwijl u op de DVZ verklaard had dat de bedreigingen pas na uw klacht bij de politie begonnen (verklaring CGVS, vraag 3.5). U verklaarde op het CGVS verder dat de bedreigingen van F. L. dagelijks plaatsvonden, dat deze bedreigingen steeds telefonisch geuit werden, dat F. L. bij die telefonische bedreigingen steeds zijn eigen naam vermeldde en dat u behalve die telefonische bedreigingen geen andere bedreigingen van F. L. of E. H. ontving (NPO, p. 12, p. 13 en p. 19). Op de DVZ daarentegen maakte u helemaal geen gewag van telefonische bedreigingen en verklaarde u dat F. L. en E. H. mensen naar u stuurden om u met de dood te bedreigen (verklaring CGVS, d.d. 16

december 2020, vraag 3.5). De vele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en op de DVZ, ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van uw stelling in Albanië door F. L. en E. H. met de dood bedreigd te zijn geweest.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen ook op meerdere punten strijdig zijn met de kopie van het gerechtelijk document waarmee u de door u ingediende klacht bij de politie van Shkodër attesteert. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u naar het politiecommissariaat van Shkodër stapte omdat u door L. en H. werd bedreigd (cf. supra). In het door u neergelegde document is echter geen sprake van bedreigingen. Er wordt louter vermeld dat u klacht indiende omdat u geslagen werd door F. L. (NPO, p. 7). Ook wat uw relatie met het drugsmilieu in Shkodër betreft, stroken uw verklaringen niet met het door u neergelegde document. U stelde aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u - op een enkele keer na - nooit zelf drugs gebruikte (NPO, p. 10). Uit het door u neergelegde document blijkt echter dat u, toen u ondervraagd werd door de politie, verklaarde dat u drugsverslaafd was en dat u hiervoor in behandeling was bij een arts (NPO, p. 7). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, stelde u plots dat u een keer per maand hasj gebruikte (NPO, p. 18). Ook wat de concrete aanleiding voor uw conflict met F. L. en E. H. betreft, stroken uw verklaringen niet met het door u neergelegde document. Uzelf stelde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat een vechtpartij ontstond toen u weigerde om cocaïne te dealen voor F. en E. (NPO, p. 8 en p. 9). Uit het door u neergelegde document blijkt echter dat de aanleiding voor de vechtpartij een discussie was tussen u en E. over het hasjgebruik van E.'s broer (NPO, p. 7). Hiernaar gevraagd, bevestigde u dat de broer van E. de aanleiding was voor de ruzie. U stelde echter dat u zich de details niet meer kon herinneren omdat uw hoofd gezwollen was na het incident (NPO, p. 17). U toont dit geheugenverlies evenwel op geen enkele manier aan (cf. infra). Verder strookt ook de aard van de door u beschreven verwondingen niet met wat door de politie werd vastgesteld in het door u neergelegde document. Gevraagd naar de precieze aard van uw verwondingen, stelde u in eerste instantie dat uw hoofd gezwollen was, dat uw vinger gebroken was, dat u een zwart oog had en dat u slagen had gekregen in uw genitale orgaan (NPO, p. 9). In de klacht die u bij de politie neerlegde is echter louter sprake van lichte verwondingen (NPO, p. 7). Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat het louter om lichte verwondingen zou gaan (NPO, p. 19). U stelde ditmaal dat uw arm was gebroken en dat u fracturen opliep in uw genitaliën (NPO, p. 19). Dit is weinig ernstig. U had immers zowel eerder tijdens het persoonlijk onderhoud als op de DVZ verklaard dat uw vinger gebroken was en niet uw arm. Ook van fracturen in uw genitaliën was in uw eerdere verklaringen geen sprake (NPO, p. 9 en verklaring CGVS, vraag 3.5). De vele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het door u neergelegde gerechtelijk document, alsook uw onvermogen om deze tegenstrijdigheden te verklaren, halen de ernst van uw conflict met L. en H. verder onderuit."

De Raad wijst erop dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, wordt verwacht dat hij van bij aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van of betrekking hebben op zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, minstens slaagt hij er niet in de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden te ontcrachten of te weerleggen en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor.

Evenmin slaagt verzoeker erin een aannemelijke verklaring te bieden voor de gegronde vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker in het algemeen bijzonder vage en weinig specifieke verklaringen aflegde over zijn problemen met F. L. en E. H. Door in zijn verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar het geheugenverlies waaraan hij zou lijden en zijn verklaringen hieromtrent te citeren, werpt verzoeker geen ander licht op de motieven in de bestreden beslissing in dit kader: "U verklaarde de vele lacunes in uw geheugen door te verwijzen naar de slag die u op uw hoofd kreeg tijdens de ruzie met F. L. en E. H. (NPO, p. 9, p. 18 en p. 20). Deze verklaring volstaat op zich echter niet om de vele tegenstrijdigheden in uw relaas te verklaren. Vooreerst doet het wenkbrauwen fronsen dat u telkens wanneer u gewezen werd op een merkwaardige lacune in uw verklaringen deze geheugenproblemen aanhaalde, doch noch bij de DVZ, noch bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gewag maakte van deze problemen, wanneer u gevraagd werd naar aandachtspunten voor tijdens het onderhoud (NPO, p. 3, vragenlijst bijzondere procedurele noden ingevuld op de DVZ d.d. 16 december 2020, vraag 1). Daarenboven is het weinig overtuigend dat de 'lichte verwondingen' waarvan sprake is in het door u neergelegde attest, dermate zware gevolgen zouden hebben. Dat u zou lijden aan geheugenproblemen, wist u bovendien u op geen enkele manier te staven met medische documenten (NPO, p. 8 en p. 9). Nochtans kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat u dergelijke documenten zou kunnen neerleggen:

u verklaarde immers zelf dat er in Albanië zowel bij de arts die u behandelde als bij u thuis nog foto's en documenten liggen ter staving van uw verwondingen en dat u deze documenten na het persoonlijk onderhoud zou kunnen laten opsturen met hulp van uw oom A. H., wat u naliet (NPO, p. 8). Ook uw verklaring dat het niet mogelijk is voor anderen dan uzelf om de medische documenten op te vragen in het ziekenhuis van Shkodër, is een blote bewering van uw kant die niet weerhouden kan worden (NPO, p. 9). Het stemt in dit verband overigens tot nadenken dat u ook in België nooit medische hulp hebt gezocht omwille van deze geheugenproblemen (NPO, p. 19).” Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt verder dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties nauwkeurige, duidelijke en coherente verklaringen af te leggen en een correct en waarheidsgetrouw relaas weer te geven. Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat geheugenverlies de oorzaak zou zijn van de weinig gedetailleerde en tegenstrijdige verklaringen. Deze doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde gebreken en tegenstrijdigheden in de verklaringen te ontkrachten, laat staan te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas. Verzoeker brengt het besluit van de commissaris-generaal dat het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaring in Albanië door F. L. en E. H. met de dood bedreigd te worden in de nasleep van hun ruzie in november 2017 en er hierdoor logischerwijze ook evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde vrees om bij een terugkeer naar Albanië vermoord te worden door F. L. en E. H., niet aan het wankelen.

4.2. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden verder dat “gesteld dat u bij een terugkeer naar Albanië toch nog problemen zou ondervinden met L. en H. naar aanleiding van jullie eenmalig conflict, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u in dat geval geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten”.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: “U stelde dan wel dat de politie na uw klacht tegen L. en H. onwettig handelde (NPO, p. 19), deze stelling kan u niet hard maken. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat de politie ter plaatse gekomen is en uw naar het ziekenhuis gebracht heeft. De dag nadien kwam de politie terug om u te ondervragen, maar u was zelf nog niet in staat ondervraagd te worden. De politie heeft u vervolgens begeleid naar uw woning (NPO, p. 10-11). Daarenboven blijkt dat zowel F. L. als E. H. naar aanleiding van uw klacht gearresteerd en ondervraagd werden (NPO, p. 7, 12). Uit het voorgaande blijkt dan ook geenszins dat de politie in Shkodër uw klacht niet ernstig zou genomen hebben. Uw stelling dat de politie haar werk niet deed omdat F. en E. na een nacht in de cel terug vrijgelaten werden, verandert niets aan de bovenstaande conclusie (NPO, p. 19). Hun eventuele vrijlating na verhoor impliceert immers niet dat zij achteraf niet veroordeeld kunnen worden. U beweerde zelf namelijk dat het onderzoek nog lopend is (NPO, p. 14). Uit bovenstaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de politie niet naar behoren zou hebben opgetreden na uw handgemeen met F. en E.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een uitgebreid betoog waarin hij voorhoudt dat de bescherming louter theoretisch, en nooit afdoende en daadwerkelijk zou zijn. De autoriteiten in Albanië zouden weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen. Verzoeker citeert uit de verklaringen en meent dat een permanent gevoel van onveiligheid in zijn hoofd zal blijven bestaan. Voor hem was het duidelijk dat verantwoordelijke agenten binnen het politiekorps corrupt waren en samenwerkten met F. L. en E. H. De Raad stelt echter vast dat verzoekers betoog waarin hij telkenmale voorhoudt dat de autoriteiten niet in staat zullen zijn om hem voldoende bescherming te bieden en waarin hij de motieven – op algemene wijze – brandmerkt

als vaag, abstract en theoretisch, berust op speculatie. Hij beperkt zich immers wederom tot het herhalen van verklaringen en het geven van zijn eigen visie, doch hij blijft geheel in gebreke valabele argumenten aan te reiken die voormelde concrete vaststellingen betreffende het effectieve optreden van de politie in zijn situatie in een ander daglicht plaatsen zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan.

Verzoeker geeft dan ook een beperkte lezing van de motieven en kan zich niet verschuilen achter zijn afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat het optreden van de overheden onvoldoende zou zijn. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en uit in allerlei bewoordingen kritiek, doch hij slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hem verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.3. Waar verzoeker tot slot betoogt dat zijn relaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, licht hij niet in concreto toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert immers slechts op algemene wijze aan dat hij tijdens zijn verklaringen op voldoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Albanië, zijn problemen onvoldoende erkend werden en dat hij om "evidente redenen" niet meer kan terugkeren naar Albanië alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden. De Raad verwijst dan ook voor zo ver als nodig naar het hogerstaande waar genoegzaam wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers relaas niet kan worden aanvaard. Verzoeker brengt de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en hij brengt geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verder blijkt uit niets dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, geeft de verzoekende partij aan dat zij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar problematiek en de bescherming in Albanië veel te theoretisch bekijkt en beoordeelt. Zij licht toe dat er geen sprake kan zijn van hulp en bescherming door de autoriteiten aangezien zij vervolgd wordt door maffialeden en ook de overheid onder druk staat van de maffia. De verzoekende partij is van oordeel dat bescherming door de autoriteiten een utopie is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij waar zij ter terechtzitting stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de problematiek van de verzoekende partij veel te theoretisch bekijkt en beoordeelt, niet verder komt het uiten van een algemene verzuchting zonder enige concretisering, laat staan dat zij een concreet antwoord biedt op de gronden van voormelde beschikking en de motieven van de bestreden beslissing waarin op uitgebreid gemotiveerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen het door haar aangevoerde relaas omtrent haar problematiek niet wordt aanvaard. Gelet op deze concreet gemotiveerde vaststellingen kan de verzoekende partij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat haar problematiek veel te theoretisch zou zijn beoordeeld. Hoe dan ook slaagt zij er met haar betoog niet in de concrete vaststellingen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bescherming in Albanië veel te theoretisch bekijkt en beoordeelt. De Raad herneemt in dit verband volgende grond van voormelde beschikking:

“4.2. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden verder dat “gesteld dat u bij een terugkeer naar Albanië toch nog problemen zou ondervinden met L. en H. naar aanleiding van jullie eenmalig conflict, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u in dat geval geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten”.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: “U stelde dan wel dat de politie na uw klacht tegen L. en H. onwettig handelde (NPO, p. 19), deze stelling kan u niet hard maken. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat de politie ter plaatse gekomen is en uw naar het ziekenhuis gebracht heeft. De dag nadien kwam de politie terug om u te ondervragen, maar u was zelf nog niet in staat ondervraagd te worden. De politie heeft u vervolgens begeleid naar uw woning (NPO, p. 10-11). Daarenboven blijkt dat zowel F. L. als E. H. naar aanleiding van uw klacht gearresteerd en ondervraagd werden (NPO, p. 7, 12). Uit het voorgaande blijkt dan ook geenszins dat de politie in Shkodër uw klacht niet ernstig zou genomen hebben. Uw stelling dat de politie haar werk niet deed omdat F. en E. na een nacht in de cel terug vrijgelaten werden, verandert niets aan de bovenstaande conclusie (NPO, p. 19). Hun eventuele vrijlating na verhoor impliceert immers niet dat zij achteraf niet veroordeeld kunnen worden. U beweerde zelf namelijk dat het onderzoek nog lopend is (NPO, p. 14). Uit bovenstaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de politie niet naar behoren zou hebben opgetreden na uw handgemeen met F. en E.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een uitgebreid betoog waarin hij voorhoudt dat de bescherming louter theoretisch, en nooit afdoende en daadwerkelijk zou zijn. De autoriteiten in Albanië zouden weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of

wraakmaatregelen te nemen. Verzoeker citeert uit de verklaringen en meent dat een permanent gevoel van onveiligheid in zijn hoofd zal blijven bestaan. Voor hem was het duidelijk dat verantwoordelijke agenten binnen het politiekorps corrupt waren en samenwerkten met F. L. en E. H. De Raad stelt echter vast dat verzoekers betoog waarin hij telkenmale voorhoudt dat de autoriteiten niet in staat zullen zijn om hem voldoende bescherming te bieden en waarin hij de motieven – op algemene wijze – brandmerkt als vaag, abstract en theoretisch, berust op speculatie. Hij beperkt zich immers wederom tot het herhalen van verklaringen en het geven van zijn eigen visie, doch hij blijft geheel in gebreke valabele argumenten aan te reiken die voormelde concrete vaststellingen betreffende het effectieve optreden van de politie in zijn situatie in een ander daglicht plaatsen zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan.

Verzoeker geeft dan ook een beperkte lezing van de motieven en kan zich niet verschuilen achter zijn afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat het optreden van de overheden onvoldoende zou zijn. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en uit in allerlei bewoordingen kritiek, doch hij slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hem verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.”

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. De verzoekende partij voert wederom een algemeen betoog waarmee zij opnieuw niet *in concreto* ingaat op de desbetreffende vaststellingen in voormelde beschikking. Zij uit immers door te poneren dat er geen sprake kan zijn van hulp en bescherming door de autoriteiten aangezien zij vervolgd wordt door maffialeden, ook de overheid onder druk staat van de maffia en dat de bescherming door de autoriteiten een utopie is, algemene beweringen en kritiek, doch zij slaat er niet in met concrete elementen aan te tonen dat de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking waarbij, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden ter terechtzitting, wel degelijk rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden en verklaringen, onjuist zouden zijn. Deze vaststellingen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partij gaat hier niet op in, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS